

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

GEVESTIGD TE 's-GRAVENHAGE

Secretariaat: Buitenrustplein 21 - VOORBURG

Wekelijks Verslag van de Vrijdagavond-Bijeenkomsten in De Ruyterstraat 41, 's-Gravenhage

VOOR ABONNEMENTEN: AFD. PUBLICATIES: HENGELOLAAN 271. 's-GRAVENHAGE

nummer 24

8 maart 1957
nadruk verboden

x in de kantlijn betreft. de vraag
- " " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden,

Ik moet U erop wijzen, dat de sprekers van onze Orde niet alwetend, noch onfeilbaar zijn. Wij hopen dan ook, dat U zelfstandig na zult denken over hetgeen door ons gebracht wordt.

Vandaag zullen wij dan verder gaan met het onderwerp, dat wij reeds de vorige maal enigszins hebben aangesneden, n.l. een verhandeling over:

DENKEN EN DENKGWOONTEN

Denken is, mijne vrienden, niet slechts, zoals men denkt, een soort automatisch proces. Integendeel. Het is een van de belangrijkste dingen, die er binnen het menselijke leven kunnen bestaan. Wat meer is: de vraag van al of niet juist denken kan in Uw leven beslissend zijn voor de wijze, waarop U zult leven en op Uw pad geluk, of ongeluk, zult vinden.

Daarvan is afhankelijk, of U in het leven reeds rust en vrede zult vinden, of in een voortdurende gejaagdheid verder zult moeten gaan.

Nu is het betrekkelijk eenvoudig verschillende denkfouten aan te geven, maar het is o zo moeilijk om ze te verbeteren. Ik stel mij dan ook voor U op deze avond een klein betoog te geven over: DENKEN IN DE JUISTE VORM.

Denken in de juiste vorm, dat - U moet zich dit goed realiseren -, meer omvat dan Uw wereld alleen. Meer omvat dan alleen maar stoffelijke bezigheden, of problemen van meer esoterische aard.

Denken is een kosmisch bevatten; d.e.w.: de mens met zijn stoffelijke denkgewoonten, plus zijn geestelijke kwaliteiten, die berusten in de verschillende geestelijke voertuigen, is in staat, om uit zichzelf reeds in stoffelijke vorm een zeker begrip te verwerven van kosmische waarde.

Ongetwijfeld zal een ieder van U zichzelf zeggen: Kon ik dat maar.. Om dit alles duidelijk te maken, moet ik nu gaan beginnen met een heel oud verhaal. Uiteindelijk ligt de geschiedenis van het menselijk denken reeds zo ver in het verleden vast, dat het schuil gaat achter legenden.

Dit eerste voorbeeld ligt in de tijd, dat de wit-magiërs van Atlantis zich bewust werden van de kracht der gedachten. Vanuit dit tijdstip gerekend, is dit reeds ruim 80.000 jaren geleden, toen reeds begon de mensheid op deze wereld met een systematisch en weloverlegd gebruik van het denken.

Het denken was toen voortdurend reeds gericht op het erkennen van kosmische waarden. Daarom allereerst een paar punten uit een betoog van deze tijd:

Het denken is een realisatie van bestaande waarden. Zo zal degene, die tracht goed en zuiver te denken niet slechts zijn gedachtenreeksen volgen, maar ook weten, hoe aan zijn gedachten het zwijgen op te leggen, opdat in de eerste plaats de indruk zuiver wordt verworven. Deze kan dan de aanleiding zijn tot de goede en zuivere gedachte.

Dit klinkt nu wel heel eenvoudig, maar er zit heel wat in en eraan vast. U denkt. De hele dag. U denkt aan de groenteboer en de melkboer, U denkt aan de kapper, aan een rekening, die betaald moet worden en aan een vordering, die U nog moet innen. U denkt aan de radio en aan de courant, aan het weer, misschien ook een enkele keer aan God en aan de geheimen, die schuil gaan in de Oneindigheid.

De ene gedachte jaagt de andere voort. U zit vol met gedachten, maar het zijn allemaal gedachten, die zijn opgesloten in een reeds vastliggend beeld. U denkt misschien zo: Dit is de juiste methode, je moet immers alles overdenken. Maar ik garandeer U, dat dit niet de juiste methode is.

U ziet iemand en U denkt. Kijkt U dan eerst eens en denkt U daarna? Neen. De impulsen komen bijna gelijk. U ziet en uit het zien wordt gelijk reeds de gedachte geboren, die tevens een oordeel inhoudt, dat gebaseerd is op alle oude ervaringen. Elke zintuigelijke realisatie is voor U alleen de voortzetting van een gewoonte, die in U leeft en U met Uw denken beheerst.

Zo kun je niet zuiver denken. Je moet leren een ogenblik alle gedachten stil te zetten. Stel: Je hebt een probleem, onverschillig welk. Of het nu een rekening is, die dadelijk komt, of de vraag, of de mens in een hiernamaals voortbestaat. Het geeft niet, welk probleem U stelt. U moet zich die vraag zelf stellen en durf dan de gedachten verder eens stop te zetten.

Wanneer de menselijke geest, het brein en alle geestelijke voertuigen deze gedachte hebben opgenomen en het probleem voor zichzelf hebben vastgelegd, dan is het tijd om te zwijgen. Gaan de gedachten dan steeds verder voort, dan rolt het karretje der denkbeelden de helling van de rede af en kom je uiteindelijk nergens terecht. Je blijft vastzitten in je eigen denkbeelden. Je vindt dan iets nieuws, geen impuls tot nieuwe bewustwording, tot hernieuwde realisatie, geen oplossing van het probleem.

Ik geloof, dat U reeds begrijpt, waar ik heen wil. Hier werd in feite gezegd: Indien U zich bewust wilt worden van God, of van de waarheid omtrent onverschillig wat, neem dan een probleem, formuleer het en durf het daarna rustig opzij te zetten. Ga niet verder doordenken. Dan denk je toch altijd door maar weer hetzelfde. Je komt uit deze kringloop der gedachten op die manier niet los.

Dat hebben deze oude magiërs reeds geweten. Zet het denken even stop. Durf te wachten tot er een echo uit de oneindigheid komt, die je een antwoord geeft. De uitdrukking "echo uit de oneindigheid" vraagt weer een aanvullend citaat. Het is van iets latere datum en behoort tot de magie van een kaste, die in die dagen leefde aan de ierse kust.

Wanneer de gedachte is gesteld, wordt daardoor een kracht in de kosmos gewekt. De kracht in de kosmos gewekt, streeft daar, zoals alle krachten, naar een evenwicht en een aanvulling. Indien ik dus vanuit mijzelf een vraag, of wens, stel in het kosmische weten, zo zal de kosmos aanvullen, wat mij ontbreekt om juist te oordelen. In de rust, waarmee ik deze aanvulling afwacht, bereik ik het vermogen dan het geheel te accepteren, zodat ik verrijkt wordt door de vraag, die ik mijzelf stelde.

Esoterie, vrienden. Maar praktische esoterie. Rationeel denken op hoog peil is uiteindelijk een denken met het doel om door de gedachten iets te realiseren, of op te lossen. Niet om zo maar eens even de dingen te overwegen. Dat is nooit rationeel, neen.

De oplossing van een probleem, de benadering van een nieuw concept, een vergroting van je bewustzijn van de wereld, dat is het doel van het werkelijke denken. Daarom, juist daarom moet je leren jezelf niet alleen maar te beschouwen als iets, dat afgesloten is van het Al, iets wat met de eigen gedachten verder voort kan draven. Zó te denken kan nooit rationeel zijn. Dat kan nooit de juiste verhoudingen in zich dragen. Je bent immers niet in staat om binnen jezelf de wereld, laat staan de kosmos geheel te omvatten.

Maar zo U al de kosmos niet kunt omvatten, de kosmos omvat U wel. U bent er deel van. Omdat U deel bent van deze kosmos, kunt U opgaan daarin en de voor U bestemde waarden uit die kosmos voor Uzelf verkrijgen. Dan eerst kunnen de juiste verhoudingen in het denken worden uitgedrukt.

Beschouwdus het niet meer als alleen maar een "IK" realisatie, een hier-sta-ik-en-en-hier-ben-ik-. Beschouw het als een bewust uitwisselen van waarden van het deel van een geheel met het geheel.

Ik ben nu eenmaal beperkt. Maar ik ben deel van de kosmos. Als deel kan ik in harmonie zijn met het geheel. Het geheel is sterker en machtiger dan ik. Het geheel zal steeds weer er naar streven om met mij harmonisch te zijn.

Als ik dit aanvaard, zal alle kracht van het geheel in mij als deel daarvan mede geuit worden. Daarom is rationeel denken in de eerste plaats een je over durven geven aan de kosmos.

De vorige keer heeft mijn vriend U in zeer bezadigde termen gezegd, hoe je eigenlijk moet denken: scherp, analytisch, niets zonder meer aannemende voor wat het schijnt.

Dit is noodzakelijk. Wij kunnen nu eenmaal niet naar de kosmos gaan met een vaag probleem. Dan moet ook het antwoord immers te vaag blijven.

In de wijsheid van de Essenen staat te lezen: Hij, die bidt tot zijn God, of denkt over de Oneindigheid, zij bezorgd over de zuiverheid van zijn gedachten. Dat zij scherp geformuleerd en duidelijk door het "IK" geleid zijn. Dat men ze ontdoe van elke bijkomstigheid, want eerst zo wordt gebed en overpeinzing tot een openbaring des Heren een een verlichting in de harten der mensen.

Hier is het antwoord, dat gegeven kan worden op elke vraag. Ieder van U heeft wel een probleem, waarvan hij - of zij - zegt: Ik kom er niet uit.....

Daar ligt het antwoord. Realiseer je zuiver je probleem. Leg het voor aan die grote wereld, waarvan wij deel zijn. Heb dan ook het geduld op een antwoord te wachten.

Eigenlijk is het eenvoudig, maar het is nu eenmaal zo moeilijk om met bestaande denkgewoonten te breken.

Voorbeeld: U zit te denken: Wanneer ik naar huis ga, zou ik per slot van rekening wel eens zus of zo kunnen doen..... Is dit zuiver denken? Is dit zelfs maar verantwoord? Neen. Je moet je af gaan vragen: Waarom dit of dat? Het probleem wordt dan uit het denken geboren. Zal ik dit doen of dat? Ik kan dat niet besluiten in overeenstemming met heel mijn wereld. Want mijn wereld strekt zich uit over veel groter gebieden, dan waarvan ik mij bewust ben. Ik denk alleen in mijn kleine wereld. Maar de grote wereld, de kosmos, houdt in zijn antwoord niet alleen rekening met de kleine belangen van heden, maar toont U de juiste weg, die voor morgen en overmorgen geldt, ja, voor 100 jaren verder. Dan kom je harmonie met het Al.

De eerste Christenen hebben het ook zo gedaan. Zij zeiden: God zoekt de mens. God leeft in alle dingen..... Daarom streefden zij naar een volledige geestelijke eenheid met anderen. Daarbij gaven zij zich over aan de wil van de Schepper. Zij zeiden: De Schepper is geuit in alle dingen. Overal is Hij aanwezig, overal uit Hij Zijn wetten. Wij moeten ons aan God overgeven, omdat Hij de kracht is, Die ons binnen het geheel, waartoe wij behoren, steeds op de juiste plaats tracht te stellen.

Zijn wij op de juiste plaats, dan zullen wij gelukkig zijn, omdat wij dan behoren tot het Koninkrijk Gods.....

Dat is een juiste stelling. Want wanneer wij in harmonie zijn met God, zullen wij ook in harmonie zijn met al het andere. De inhoud van het rationeel denken is voor 99% het verwerken van de inspiratieve waarden, die je in jezelf verkrijgt, wanneer je je probleem voor jezelf zuiver hebt leren formuleren. Het antwoord, wat je krijgt, is zeker niet altijd het meest aangename, het meest vleierende, maar het is een juist antwoord.

Het is waar van A tot Z. Het houdt geen rekening met Uw kleine gevoeligheden, Maar het toont U de juiste weg van heden en morgen, het leidt U tot harmonie met de kosmos. Het einde is de volledige eenheid met de Schepper.

Wij moeten ons echter eerst leren realiseren, dat wij niet de belangrijke personen zijn in de Schepping. Alleen daarin belangrijk is de Schepper. Deze Schepper is de Kracht. Die steeds weer, in alle werelden, sferen en tijden tracht ons ook met ons eigen bewustzijn op de juiste plaats te stellen. Dat is ook de plaats, waarop wij gelukkig zullen zijn, omdat wij dan eerst bewust tot het Al kunnen behoren.

De juiste methode van leven is dus: U te baseren op de waarden, die men uit de kosmos ontvangt. Maar dit kunt U alleen doen, nadat U voor Uzelf juist Uw eigen problemen en wensen hebt vastgelegd. Men moet er zich echter van bewust blijven: Hoe ik ook leef, er zijn wetten, die mij regeren.

Deze wetten dan tonen je het pad, dat je moet gaan. Een moeilijk pad vaak, maar een pad, dat je nu eenmaal zult moeten gaan.

Wanneer wij alleen maar over die dingen weten, vrienden, wanneer je jezelf alleen maar volpompt met wetenschap, zodat je op de duur als een opgeblazen kikker tegenover de wereld staat, zoals sommige mensen doen, gaat het verkeerd. Dan gaat het je als sommige verwaande mensen: Ik heb uitgevonden.....zo zeggen zij.....ik heb bevestigd en gekonstateerd, dat God niet in Zijn hemel woont, want ik vind hem nergens.....

Egomanië worden het. Hun wetenschap is tot onwetendheid geworden. En waarom? Zij hebben niet de juiste methode van denken gebruikt. Het juiste denken, dat begint met de wet te erkennen.

Het denken, dat het weten omtrent die wetten niet gebruikt om het "IK" af te zonderen van het Goddelijke wezen, maar integendeel een voortdurend streven inhoudt om de eenheid te erkennen.

Nu neem ik graag aan, dat U, mijne vrienden, niet allen gelijkelijk wetenschappelijk bent aangelegd. In ieder geval kunt U als mens moeilijk wetenschappelijk universeel zijn. Je kunt een goed technicus en een slecht filosoof zijn, of een goed filosoof en een heel slechte technicus; je kunt misschien heel veel afweten van de handel, maar bijna niets van de atoomchemie.

Om echter een waar wetenschapsmens te zijn, zou je echter de grondbeginselen en de mogelijkheden van al deze takken en meer moeten omvatten. Maar gelukkig is een dergelijk weten voor een bewustwording niet noodzakelijk. Wetenschap der aarde is hoogstens een hulpmiddel.

Onze wetenschap is het weten omtrent God en de wet. Om de Goddelijke wet te leren kennen, behoeven wij niet eens naar een leraar te gaan. Wij vragen alleen maar eerlijk aan onszelf: hoe is het. Men spreekt van het geweten, maar dat is maar een naam. Ontdaan van alle stoffelijke gewoonten kun je het beter noemen: de kosmische wetten, uitgedrukt in het wezen van de mens.

U draagt de wetten van de kosmos bij U. Wanneer U die leert te erkennen, dan heeft U een weten, wat U voert tot de juiste weg. Tot Tao, het pad.

Wat is het pad? Heel eenvoudig. Het is het bewustzijn, dat het U mogelijk maakt steeds dichterbij te komen tot een innerlijke volmaaktheid. Het pad drukt de orde uit, die in het Al bestaat.

Ons rationeel denken mag nooit gebaseerd zijn op het toeval. Zeker, er bestaat een vrije wil, maar daardoor is nog niets aan het toeval overgelaten. Want doen wij dit uit vrije wil, dan gebeurt er zeker dat. In welke vorm U het zult ervaren, is persoonlijk, is een tweede. Maar gebeuren doet het. Alles gebeurt krachtens een wet, is een uiting van het kosmische weten. De verstandige mens zal zich dus niet richten op een weten pour soi alleen.

Het weten, dat wij kennen, is een feitelijke waan. Het is een weg - wijzer, die je toont, hoe je volgens het pad je bewustwording door kunt maken.

Nu komt het eigenaardige: Een mens, die zo rationeel mogelijk denkt, dus in voortdurend contact met de kosmos, leert de wetten in zijn eigen wezen steeds zuiverder erkennen. Hij komt hierdoor steeds meer tot een groot weten, dat niet van buiten uit tot hem komt, maar wat in hem opkomt en vanuit hem in de wereld zal gaan.

Het grote verschil tussen het z.g. denken, dat alleen maar een veruiterlijking zoekt en alleen van buiten uit de waarde benadert en het rationele denken is juist hierin gelegen.

Het rationele denken, dat enerzijds de wereld met al zijn waarden aanvaardt als een beleven, maar gelijktijdig in zich de grote Goddelijke waarheid aanvaardt, dat de mens ertoe brengt om dat, wat de wereld buiten hem onbegrijpelijk heeft gemaakt, in zich neer te leggen, te doen uit - gaan naar het Al om vandaar als een voelbare waarheid terug te komen.

De juiste vorm van wetenschap is zoeken en erkennen van de waarheid. De waarheid is voor ons, die deze willen gaan, steeds de vrucht van het rationele denken. Daarom zou ik zeggen: Probeer vooral je denken steeds zo zuiver, zo helder en scherp mogelijk te maken. Het is het machtigste wapen, wat je bezit bij je strijd om bewustwording. Het is de grootste kracht, die U werd gegeven. De kracht, die U kan verheffen boven al het andere in Uw wereld en U verheffen kan boven vele werelden en sferen, die op het ogenblik qua vermogen nog Uw meerderen zijn. Maar door Uw verworven bewustzijn zult gij zo dadelijk ook daar een meester kunnen zijn. Het is aan Uzelf dir verder te ontplooien.

Een volgende keer, indien mij althans de gelegenheid niet toe ontbreekt, zullen mijn collega en ik nog gaarne iets verder met U spreken over het denken. Er zijn daaraan nog meer facetten, die wij nog niet hebben kunnen belichten. Voor vandaag echter geef ik het woord aan de volgende spreker, tenzij er vragen zijn.

x Wordt concreet denken beschouwd als 5 zintuigelijk denken en abstrakt denken als meer zintuigelijk denken?

- Het z.g. concrete denken is een samenspel van zintuigelijke waarden, de stoffelijk vaststelbare waarden dus en de innerlijke waardering, die voor deze waarden in het "IK" en bij het grootste gedeelte der massa bestaat.

Het abstrakte denken ontkent de belangrijkheid der vormen en komt uit het zuiver en niet vormgebonden denken tot een konkretisering van bepaalde denkbeelden, die dan weer aantoonbaar en toepasselijk zijn in de stof. U zult dan ook bemerkt hebben, dat wij geen van deze beide woorden gebruikt hebben en daarvoor in de plaats spraken over het rationele denken. Hiermede gaven wij aan de maximale prestatie, die door het denkvermogen kan worden bereikt en naast andere waarden ook deze beide waarden - ringen van een deel van het denken dus inhoudt.

Ik wens U een goeden avond.

Goeden avond, vrienden,

Wat zal vandaag Uw eigen onderwerp zijn?

x Een waar geloof heeft geen verdediging nodig. Wáár geloven is zijn.
- Een waar geloof heeft geen verdediging nodig, is een zwakke uitdrukking.
Een waar geloof duldt geen verdediging. Op het ogenblik, dat U gaat verdedigen, dat de maan een gewoon hemellichaam is een geen zwevende groene kaas, gaat U voor Uzelf naar argumenten zoeken. Dit kan twijfel wekken.

Wie een geloof verdedigt, zal steeds met tegenargumenten worden geconfronteerd. Hierop kan hij niet redelijk in gaan, omdat geloof niet bewijsbaar is. Wanneer die argumenten nu maar veelvuldig genoeg zijn, zal onbewust vaak daarvan iets blijven hangen. Hierdoor strijdt men om te blijven geloven. Veelal zal hierdoor het geloof aan waarde verminderen.

Nu wil de uitdrukking "een waar geloof" niet zeggen, dat hetgeen men gelooft, op zichzelf waar is. Het wil alleen aanduiden, dat men waar en dus oprecht is in zijn geloof.

Geloof is niet bewijsbaar. Je kunt het soms benaderen. Je kunt het misschien aannemelijk maken; toch kun je niet bewijzen, dat ook maar iets precies zó is, als in Uw geloof wordt gezegd.

Dit betekent een zekere willekeur in alle argumenten hierover. Persoonlijk zie ik evenveel kans om hier elk geloof aanvaardbaar af te breken, als om het aanvaardbaar op te bouwen. Dit is geen kwestie van argumenten, maar alleen van benadering en standpunt. Ik kan op grond van wetenschappelijk vastgestelde punten een aanval gaan doen met bewijsmaterieel op praktisch elk geloof, althans delen ervan. Er is geen enkel geloof, het geloof, dat men hier heeft niet uitgezonderd, dat geheel te rechtvaardigen is volgens wetenschap en omstandigheden.

U zult dus wel begrijpen, dat je zeker nooit in de eerste plaats een geloof moet gaan verdedigen. Het enige, wat werkelijk verdedigbaar is, is het recht te geloven, wat je gelooft.

Er wordt gezegd: Geloven is zijn. Neen. Geloven is zijn betekent een verwerkelijking, een bestaan. Je zoudt dan dus ook werkelijk rijk moeten zijn. Dat is zeker niet zo.

Je zoudt kunnen geloven, dat je Minister van Financiën bent. Volgens deze zin zou je het zijn. In feite zal je eerder geestesziek zijn in zo'n geval. Je kunt geloven, dat je het mannetje in de maan bent en in het luchtledige leeft. Maar ook dat is onzin. Geloven is dus geen zijn in deze zin. Om enig houvast te krijgen moeten wij dus eerst eens het begrip zijn gaan omschrijven.

Mijn geloof is mijn houvast in de wereld. Ik weet, dat er meer is dan het oog ziet en het oor waarneemt. Ik voel mij deel van iets groters, maar ik weet niet wat.

Nu neem ik aan, dat bepaalde punten waar zijn. Dan heb ik iets gevonden, waardoor mijn eigen levenshouding sterk zal worden bepaald. Mijn eigen denken en handelen zal, indien mijn geloof een waar geloof is, alles vallen binnen de grenzen, die mijn geloof mij daarvoor stelt.

De konsekwenties hiervan zijn duidelijk: Eigenlijk zou iemand, die werkelijk geloof, eenvoudig elk ander geloof en elk argument voor een ander geloof naast zich neer moeten leggen. Er zijn dan ook wel godsdiensten, die dit doen.

Wanneer wij b.v. te maken met de joodse godsdienst, dan vinden wij in de leringen een uitdrukkelijk vermaan, dat zegt: Onderzoek niet te veel, opdat je de waarheid niet verlieze. De Hindoe zegt: De waarheid is de zaak van de kaste, die daarvoor door God is geschapen. Wat zij zeggen zal waar zijn voor alle anderen.

Nu is geloven niets anders dan een eenzijdig benaderen van het Goddelijke. Nu kunnen wij wel over het al of niet aanvaardbare van die eenzijdigheid gaan spreken, maar dat neemt niet weg, dat ook dit eenzijdig geloof voor een mens een vorm van harmonie, van eenheid met God kan beteken.

Het geloof, in wezen wáár of niet, is een band geworden tussen de mens, die zich eindig gevoelt en de Oneindigheid, waarvan hij werkelijk een deel uitmaakt. Dan is voor het geloof niet het zijn zelf. Het is wel voor hem de persoonlijke omschrijving van het zijn. Het is zijn vorm van leven en denken.

Neem je zo iemand zijn geloof weg, dan zal hij ofwel een zware strijd door moeten maken, dan wel eenvoudig tot een onredelijk, vaak meer verval men mens worden. Om een voorbeeld daarvan te geven moet U maar eens kijken naar de tijd van M.A. de Ruyter. Toen waren er afvallige Christenen, die zich aan de hoven der zeerovervorsten aan de Middellandse Zee vestigden. Maar deze mensen hadden hun geloof verlaten. Zij waren geen Muzelman dan in naam, maar waren ook geen Christenen meer. Geslingerd tussen hun innerlijke gedachten en de omstandigheden van hun niet begrepen leven werden zij tot de meest barbaarse mensen, die er maar bestonden. Je kon beter in handen van een doodgewone als Moslim geboren en getogen Raïs vallen dan in de handen van een grote heer, die uiteindelijk een renegaat was. Een afvallige dus.

Deze mensen waren met hun geloof ook de maatstaven in hun kwijt geraakt. De gevolgen zullen natuurlijk niet zo ernstig zijn, wanneer het waar geloven een verandering van inhoud ondergaat. Want dan blijft de houvast er wel. Alleen het bewustzijn, waarin die houvast voor jezelf tot nu toe werd uitgedrukt, zal dan veranderen.

Voorbeeld: Je begint in een polsstok te klimmen. Kom je aan het einde, dan zie je een touw, dat daarnaast hangende een verder klimmen mogelijk maakt. Toch is dat heel iets anders. Maar in dat touw kun je verder omhoog klimmen, Het is ook een houvast, maar van andere aard.

Menige geloof is niet veel meer - houdt mij ten goede - dan een soort van geestelijke polsstok. Je hebt er mee willen springen van de ene wereld naar de andere. Je bent in de modder blijven steken. Het enige, wat je nu nog kunt doen, is klimmen om geen natte voeten te halen. Je hoopt, dat een ander je dan wel verder zal helpen, een verlosser dus.

Je moet je aan dat geloof dan maar vast blijven klampen, omdat je een verwezenlijking van hetgeen je gelooft in je eigen wereld niet ziet.

Een vervulling van die beloften kun je niet bereiken. Daar ben je niet sterk genoeg voor. Je grijpt dan naar de bovenzintuigelijke waarden, om zo tenminste iets te kunnen vinden, wat je vrede geeft. Op een gegeven ogenblik blijkt je, dat dat geloof op de weg omhoog maar zover gaat en niet verder. Daar sta je dan. Dan ga je je natuurlijk afvragen:

Is er dan geen andere weg?.....Zo zal menig een van een eenvoudig kinderlijk geloven komen tot een esoterische geloofsaavaarding. Vandaar kom je dan tot een esoterische beleving.

Voorbeeld verder: Je zou kunnen zeggen, dat er boven het touw dan een soort helicopter hangt, waaraan je je vast kunt klampen. Daarmee kun je dan veel verder omhoog komen. Maar als je niet uitkijkt, kun je dan ook lelijke smaken maken.

In dergelijke gevallen blijft het geloof altijd wel aanwezig, maar het wijzigt sterk zijn vorm. Een waarde moet echter steeds in het geloof bevat zijn, onverschillig, of je zoekt naar de hoogste esoterische waarden, of grijpt naar de meest laag bij de grondse legendarische verhalen: het moet eerlijk en oprecht zijn. Met een geloof, dat niet geheel oprecht is, kun je niets beginnen.

Wil je "zijn" zo vertalen, dan geloof ik, dat wij het met dat citaat dus wel enigszins eens kunnen zijn.

In de eerste plaats geldt natuurlijk: Een waar geloof vraagt geen verdediging. Wat voor mij waar is, en ik niet bewijzen kan, houd ik als ik verstandig ben, voor mijzelf. Valt een ander het aan, dan denk je hoogstens: Nu ja, je weet niet beter....Pas wanneer je twijfelt, ga je het geloof aan anderen verkondigen om een bevestiging te krijgen en het verdedigen.

Maar dan wordt het toch wel gevaarlijk. Of je moet in het geloof zelf nieuwe waarden weten te ontdekken - dat bestaat in menig geloof : daar ga je a.h.w. trapje na trapje omhoog -, of je moet iets anders vinden, dat voor jou dezelfde waarden en betekenis krijgt en waar je je dan ook weer aan vast kunt houden.

Een van het geloof losgeslagen mens wordt meestal een mens, die niet meer weet, wat met het leven te doen. En wanneer je niet meer weet, wat je met je leven moet doen, dan ben je meer stoffelijk ingesteld. Wat ben je dan meer dan de kater, die zo dadelijk zijn verlangen en vechtlust zit uit te joelen tegen de maan?

De mens is dan niets anders dan een roofdier, dat zoekt of er nog ergens iets te halen, of wat bloed te stropen is. Je valt terug tot het dierlijke. Het is alleen het geloof, onverschillig op welke basis, dat je daarboven verheft. Je geloof mag je dus nooit kwijt raken.

Denk je in een geloof niet meer verder te kunnen, zoek dan eerst daarin met alle kracht. Lukt dat niet, houd je er nog even aan vast. Van je eigen geloof uitgaande ontdek je dan, dat daaronder verborgen weer een nieuwe mogelijkheid ligt tot waar geloof, ook al past het niet meer in de termen van je oude belijdenis. Een geloof, een vergeestelijkt ideaal heb je nodig om als mens waardig en bewust te kunnen leven, om zo dadelijk als geest verder te kunnen streven naar iets beters.

Dat houdt ook in, dat je wel altijd je mening moogt zeggen over het geloof van een ander, maar dat je nooit moet verwachten, dat zij daarop een bevattelijk en redelijk antwoord zullen geven. Je moogt ook niet verwachten, dat een aanval op een geloof enig nut heeft buiten een vaststellen van je eigen standpunt. Je kunt verder hoogstens anderen kwetsen. Daarom moet je m.i. daarmee altijd maar heel voorzichtig zijn.

Wat voor U een goedkope leugen lijkt, kan voor een ander de basis en inhoud van zijn hele leven zijn. Die grondslag mag je maar niet zo zonder meer er onderuit proberen te halen. Ook al valt die ander daar door geestelijk, of moreel te pletter, er is er daarvoor dan maar één werkelijk verantwoordelijk: Jij.

Verder zit hier nog het volgende punt aan vast: Wanneer je een gelovige moet helpen, omdat hij geestelijk vast loopt, probeer dan nooit hem meteen iets anders te geven. Probeer eerst een beter inzicht te geven in zijn eigen geloof. Misschien dat hij dan in dat geloof zo veel verder kan komen, dat hij inziet, dat er andere wegen zijn, die voor hem een grotere mogelijkheid, of een grotere steun kunnen zijn.

Meer kan ik, meen ik, hier eigenlijk niet over zeggen. Wanneer iedereen hierover zwijgt, zal ik ook er verder het zwijgen maar aan toe doen.

Goeden avond.

-o-o-o-o-o-

Goeden avond, vrienden,

Ik heb een vraag aan U: Hoe wordt ik zo snel herkend, als ik het niet ben? Persoonlijke vragen mag ik niet beantwoorden, Heeft iedere mens een geleidegeest en werkt deze altijd ten goede? Je kunt zeggen, dat praktisch iedere mens een geleidegeest heeft. De geleidegeest is een geest, die zich bezig houdt met Uw wel en wee. Menige geest helpt iemand op aarde alleen al omdat daardoor de eigen bewustwording te vergroten, dus ook zonder dat er eerst een bijzondere band van liefde, verplichting enz. bestaan heeft.

Zoals geesten uit het licht gaarne voor zich het licht op aarde uit willen dragen, om zo zelf meer licht te verwerven, zo zijn er ook wel geesten uit het duister, die door U te beïnvloeden, een kans kunnen krijgen voor een ogenblik uit hun monotone ellende te komen.

Voor veel mensen zal dan ook gelden, dat zij twee geleidegeesten hebben gedurende enige tijd: Een meer permanente geleider, die tracht hen ten goede te leiden en een ander, die vaker wisselt en minder geregeld beïnvloed.

Die laatste probeert je dan zo gemeen te krijgen, dat hij er lol aan heeft. Antwoord dus: Haast iedereen heeft een geleidegeest, ook al is dit geen wet of noodzaak. Het is mogelijk, dat er zich in Uw buurt geesten bevinden, die zullen trachten U te verleiden. Zij kunnen soms gedurende enige tijd als een soort demonische geleidegeest optreden.

x Beschermt de goede geleidegeest je dan niet tegen de demonische?

- Dat zou hij graag doen. Maar er zijn veel mensen, die eigenlijk dat demonische zelf ook wel leuk vinden.

Een geleidegeest mag U helpen om een hoger bewustzijn te bereiken. Maar hij mag U niet beschermen tegen de daden, die U zelf geheel vrijwillig stelt en de gevolgen daarvan. Dat is dan ook meestal wel het zere punt.

x Hoe kiest een geleidegeest degene, die hij geleidt, uit?

- Heeft U vroeger wel eens zo'n beurs gezien, waar men dienstboden huurde? Zo gaat het ongeveer met de mensen en geesten ook. De geest ziet een groep, die binnen zijn bereik ligt. Hij zoekt daar dan degene uit, die nog geen leider heeft en waarvoor hij meent het meeste goed te kunnen doen, de geest doet dit geheel vrijwillig.

Lang voor een stoffelijk leven ten einde is, zal zo'n geest misschien zeggen: Hier kan ik niet veel meer doen. Ik zal zien, of ik iemand kan krijgen, die beter is. Lukt dat, dan wisselt dus de geleidegeest.

x Wanneer komt hij erbij?

- Wanneer de behoefte daaraan bestaat en de mogelijkheid er is. Soms gebeurt dit al, wanneer het kind eerst één maand oud is. Maar het kan ook wel zijn, dat het zonder mocht doen, tot je 10e, 12e en 20e jaar. Dat ligt aan je ontwikkeling en de omstandigheden. Dit is dus niet definitief te bepalen.

x Kun je niet door gebed vragen om hulp van een bepaalde persoon?

- Wanneer je vraagt om een bepaalde persoon, dan wordt het lastig. Wanneer je God om hulp vraagt, dan werkt zo'n gebed - mits oprecht - een echo in alle lichte sferen. Zo trek je dus vanzelf krachten aan, die de Goddelijke wens een ieder de gelegenheid te geven tot een volle verantwoording en vereniging met hem, te helpen vervullen.

Ga je vragen om een bepaald iemand, dan is dat vaak dom. Wanneer je om een bepaalde persoon vraagt, weet je in de eerste plaats niet, of die misschien al ergens een taak heeft, of zo iemand wel in staat is je te helpen, doordat je dan zelf probeert de zaak te bepalen, zonder precies te weten, waarover het eigenlijk gaat, krijg je juist dan vaak nul op het rekest, terwijl dit in feite niet nodig is.

x Bepaalt God dan, wie je geleidegeest zal zijn?

- Die gedachte gaat weer wat ver. God laat alle individuen een zekere vrijheid. Vrije wil.

M.a.w.: God schept de mogelijkheden. Hij weet ongetwijfeld wie de geleidegeest van wie zal zijn. Maar Hij legt dit niet onontkoombaar vast. Hij weet wel, maar dwingt niet. Hij laat ons de taak om in een vrije bewustwording tot Hem te komen, waar Hij in Zijn grote wijsheid waarschijnlijk heeft besloten, dat dit je juiste manier is om ons bewust tot Hem te doen komen en op te doen gaan in Zijn wezen, zodat wij geheel deel hebben aan Zijn Schepping, Zijn wezen en Zijn persoonlijkheid.

Verder durf ik niet over God te praten. Er is voor mij een troost:

De mensen, die het verst van God afstaan, weten er het meest van tenminste, volgens hun eigen zeggen.

Hoe meer je in de lichte sferen komt, hoe minder je begrijpt van het raadsel God, maar hoe zuiverder je het aanvoelt.

x De sferen, waaruit de geleidegeesten komen, zullen wel heel verschillend zijn?

- Ja, maar de meesten komen uit de vormsferen en de lagere graden in de sferen van.... Wij noemen het werelden van geluid en licht.

Dat zijn dus wezens, die nog leven in de lagere trillingstoestan - den en eerst zo niet de werelden van vormbewustzijn verlaten hebben.

Wat daarboven ligt is zó sterk en krachtig, dat het meestal hier op aarde niets meer kan betekenen.

Voorbeeld: Je bent ziek. De dokter zegt: Neem een grein arsenicum. Een normale geleidegeest heeft voor je juist het greintje geestelijke kracht, dat je nodig hebt om tot een hoger bewustzijn te komen. Maar als de patiënt nu eens een half pond arsenicum op gaat eten, dan wordt het buikpijn en erger.

Zo zou het de mens gaan, die zonder daarvoor bewust genoeg te zijn, beïnvloed zou worden door een te hogegeest. Men zou de vele kracht, die deze geeft niet kunnen verdragen. Er bestaat dus een direkte samenhang tussen de sfeer van de geleidegeest en het bewustzijn van de gene, die geleid wordt.

x Is een geleidegeest dan altijd bij je? Heeft die geen andere bezighe - den?

- Natuurlijk hebben die ook andere bezigheden. Maar je werkelijke geleide - geest is op je afgesteld. Hij is een soort van geestelijk kindermisje. Dat doet misschien ook wel eens de was, maar als de kinderen schreeuwen gaan de de kinderen voor.

x Is een geleidegeest niet vaak een familielid, of iemand die je gehol - pen hebt?

- Ja, maar alleen wanneer zo iemand eerst een geestelijk bewustzijn be - reikt heeft, dat het mogelijk maakt als geleidegeest te fungeren.

Tot op zekere hoogte is het een kwestie van gelijke trillingen. Maar alleen tot op zekere hoogte.

Die trillingen alleen zijn niet voldoende. Beneden moet er boven - dien de wens zijn geholpen te worden, leiding te ontvangen. Aan de an - dere kant moet er een wens zijn om leiding te geven. Wanneer het ver - langen naar leiding hier zwak is, maar aan de andere kant het verlan - gen juist die persoon te leiden sterk, dan komt men ook bij elkaar.

Het kan ook omgekeerd zijn. De sterkte van het verlangen brengt dan beiden steeds bij elkaar en maakt van leide en geleide een homogene eenheid.

Iemand, die niet naar een geleidegeest verlangt, heeft dus minder kans dan iemand, die dit wel doet. Maar men behoeft zelfs niet naar een geleidegeest te verlangen. Het is al voldoende als je naar geeste - lijke hulp, of leiding, verlangt.

Er zijn natuurlijk wel mensen, die zo eigenwijs zijn, dat zij van niemand hulp aan willen nemen en dus ook alle steun weigeren, of ver - werpen. Maar dat zijn er maar weinig. Vaak zul je zien, dat degenen , die uiterlijk het sterkst lijken innerlijk de grootste behoefte hier - aan hebben.

x Is de z.g. kontrolegeest op een séance ook een geleidegeest?

- Meestal niet. Het kan wel gebeuren, dat de geleidegeest van het me - dium meteen optreedt als controle om het medium in zijn ontwikke - ling te helpen en bij te staan tegen het kwade.

In de meeste gevallen zal een kontrolegeest eerder een geest zijn , die speciaal door middel van séances - onverschillig van welke aard - zijn wezen op aarde wil uitdrukken. Deze heeft zichzelf dan als machthebber, of sleutelbewaarder aangesteld.

Deze draagt er dan zorg voor dat zijn ideeën en gedachten - ook door middel van andere geesten - zo goed mogelijk verwerkelijkt worden.

Laten wij nu gauw van de algemene stilte gebruik maken om van het onderwerp af te stappen, dan ben ik tenminste met de geleidegeesten uitgeleden.

x Wilt U een definitie geven van medelijken en er a.u.b. geen doekjes omwinden?

- Mede...lijden. D.w.z.: het lijden van een ander delen. Welke reden kan er zijn om mee te lijden met een ander, indien men niet bevreesd is zelf eens soortgelijk lijden te moeten ondergaan?

Het is de angst, dat men zelf niet in staat zal zijn dit lijden te doorstaan. Je zoudt dus kunnen zeggen: Medelijden is vaak een vorm van voorbarig zelfbeklag.

Verder houdt het een beïnvloeding in van het ook door omstandigheden buiten het "IK", waarbij het voorstellingsvermogen geprikkeld wordt tot een vereenzelviging optreedt tussen de buiten het "IK" optredende waarden en de in het "IK" berustende waarden.

Je kunt dus zeggen:

Degene, die mede lijdt met anderen, kan een deel van het lijden in zich ervaren, zonder het ook daadwerkelijk te ondergaan.

Het nut van medelijden: Indien je voor lijden vreest in jezelf en je spiegelend aan anderen, het lijden dier anderen gevoelt als een bedreiging van je eigen rust, zul je trachten het lijden van anderen te voorkomen, of te verminderen, zo je niet lijden tegenover de wereld rechtvaardigende en je innerlijke rust verbeterende. Maar medelijden kan alleen nuttig zijn, wanneer het de aanleiding wordt tot het stellen van daden en niet alleen blijft bij woorden.

Volgende punt: Men zegt heel vaak, dat medelijden een ondeugd is. M.i.: Het is een ondeugd op het ogenblik, dat het niet een onmiddellijk medeleven en zo verbeteren van de toestand bij anderen mogelijk maakt. Het is dan alleen maar een krachtverspilling, voortvloeiende uit een bewust, of onbewust, beheerst zijn door angst, waarbij geen werkelijk resultaat voor het "IK", of voor anderen tot stand komt. Als zodanig is het uit den boze.

Hoe medelijden te gebruiken is?

De bedelaar gebruikt het om z.m. een beter inkomen te krijgen dan de werkman. De instanties gebruiken het opkukken van medelijden als een manier om kapitalen te krijgen, die zij niet kunnen krijgen, vanwaar zij zouden moeten komen en niet op een andere manier verantwoord kunnen verwerven.

x Medelijden is dus niet goed? Wij moeten dus geen medelijden hebben?

- Neen. Medelijden is dwaasheid. Wie zal zelf lijden tezamen met anderen, wanneer hij door geen medelijden te hebben en te tonen, maar in te grijpen, het lijden van anderen kan verminderen en gelijktijdig zichzelf lijden kan besparen en een grotere rust verwerven.

Medelijden is een zwakte.

x Medelijden wil toch niet altijd zeggen, dat je ook mede lijdt?

- In dat geval gebruik je het woord volkomen verkeerd. Zeg je dan het te hebben dan pieeg je eigenlijk zelfbedrog. Wanneer je bovendien dan niet op grond van je medeleven ingrijpt, ben je ook een bedrieger in de wereld.

x Maar je kunt medelijden toch niet zonder meer verwerpen?

- Ik zal mijn bedoeling in een voorbeeld duidelijk trachten te maken.

Men dokter en een patiënt met pijn.

Patiënt: "O, dokter, ik heb zo'n pijn.....".

Dokter kijkt patiënt aan en zegt: "Het is toch erg. Het is verschrikkelijk. Het is erg. Ik kan met je meevoelen. Ga maar naar huis ,

want ik kan er niets aan doen".

Dat is het, wat men een onder medelijden verstaat. De dokter zou beter doen met de patiënt niet te beklagen en hem of te helpen, of zonder meer weg te sturen.

U moet dus voorzichtig zijn. Als ik mij niet vergis, verwacht U de begrippen medelijden en medeleven.

x Erbarmen dan?

- Een jezelf en je rechten achterstellen bij de belangen van anderen. Geen medelijden.

Dat houdt in, dat je begrijpt, dat een ander minder kan dragen dan jezelf, zodat je zijn lasten helpt dragen en de ander minder te dragen geeft dan je zelf draagt. Dat is een voorbeeld van erbarmen.

Om overigens nog even iets te omschrijven:

Medelijden is negatief. Het heeft geen actieve waarde in zich. Medeleven is positief.

Dit houdt in:

Eigen ervaring en levensbereik ver roten, terwijl men tracht in anderen dezelfde vrede en vreugde tot stand te brengen, die je zelf reeds bezit.

Wanneer men medeleven zegt, begrijpt men dit meestal niet, maar ziet alleen als een soort medegevoel, zonder veel verdere konsekwenties, is daarbij de verwarring al vaak evengroot als bij het woord medelijden.

Men heeft mij in de vraag gezegd: Wind er geen doekjes om. Ik heb dit gedaan. Ik hoop, dat ik niemand gekwetst heb, maar moet nog maals herhalen:

Medelijden in de meest gebruikte zin van het woord is negatief, onzinnig, een vergroting van het lijden op de wereld zonder er veel verder aan te doen.

Iemand, die zonder medelijden in naasteliefde leeft, zal de lijdenden helpen en van zijn verbondenheid toch spreken, evenals van zijn liefde. Niet, omdat hij door hij lijden lijdt, maar omdat hij hen ziet als deel van zijn wezen en zo zowel zijn eigen bewustzijn zal vergroten als de wereld verbeteren. Dat is mijn standpunt.

x Inyat Khan zegt: Compassion is de wijze, waarop de hogere zijn liefde uit voor de lagere. In omgekeerde richting is het devotie.

- Aardig gezegd en niet zonder inhoud. Maar het is geen konkrete denk wijze, die op de mensen van deze wereld toepasselijk zijn. Een medelijden in de zin van "met ons lijden" is voor de hogeren niet mogelijk. De hogeren lijden niet.

Compassion staat dan eerder voor meelevens en meevoelens met ons leven, dan voor het woord "medelijden" in de zin, waarin men dit meestal in Nederland gebruikt. Indien U zich de moeite getroost dit na te gaan, zult U zien, dat ik gelijk heb.

x Is mededogen: medelijden?

- Meestal gebruikt men het als synoniem. Maar er is toch weer een klein verschil van betekenis, waar mededogen komt van mede gedogen. Het geeft o.m. aan het toestaan van de onredelijkheid in het lijden van een ander en houdt een uit eigen redelijkheid aanvullen van het gebrek in, waardoor het lijden is ontstaan.

Mededogen kan in elke toestand van het "IK" bestaan, ook dan, wanneer er bij het voorwerp geen lijden aanwezig is. Het is alleen dan negatief, wanneer het een zekere neerbuigendheid bij de deelname inhoudt.

x Wanneer wij dus uit medelijden iemand helpen, moeten wij het b.v. als medevoelens noemen?

- Met de verandering van het woord, verandert U de inhoud van het beleven niet. Medeleven lijkt mij beter. In medelijden kan het lijden uit zelf-zuchtige redenen voortkomen, zo ik reeds zei. Daar ligt voor mij het criterium bij het gebruik van dit woord.
- x Wanneer je een kind, dat iets verloren heeft, uit medelijden herstelt, wat het verloren heeft, komt dat dan uit zelfzucht voort?
- In zekere zin: ja. Want het gaat hier niet alleen om het feitelijke gebeuren, maar ook om Uw innerlijke toestand.
Het verlies en de hopeloosheid, die het kind op dat ogenblik toont, zijn dingen, die U op dat ogenblik voor U zelf vreest, vooral wanneer U iets dergelijks ervaren hebt. Het is dus iets, wat U liever vermijdt. Daarom help je dan vaak.
- x Ik begrijp het niet. Dat zal wel aan mijn verstand liggen.
- Het ligt niet aan Uw verstand, maar aan Uw denkmethode. Wat onze vriend hier niet begrijpt, is in de eerste plaats mijn definitie van medelijden.
Hij zegt: Maar ik versta onder dat begrip iets anders. Hij definieert dit begrip echter niet scherp. Onze vriend verwacht b.v. het feit, dat ik liefdevol het kind iets geef, omdat ik het kind goed wil doen - maar zonder medelijden, want eigenlijk is het wel leuk, -, met een medelijden. Wanneer ik het aardig en wat zielig vind en ik geef het kind geld b.v. om schade te vergoeden, dan doe ik dat niet uit medelijden.
Hier kan dan wel sprake zijn van medevoelen. Ik begrijp, hoe het kind zich voelt. Maar daarnaast zie ik in de houding van het kind en de beleving iets leuks. Een soort roerende herinnering b.v.
- Volgens mijn definitie mag ik dan zeker niet over medelijden spreken. Ik kan ook zoiets doen, omdat ik b.v. zelf pas een verlies heb geleden. Dan brengt elk verliezen in mij weer de invloed van van eigen verlies naar voren.
Wanneer ik dan geef, doe ik dit om het verlies ook in mijzelf weer te delgen. Dan is er wel sprake van medeleven. Maar mijn handeling is in dit geval in de eerste plaats bewust, of onbewust, een geruststellen van mijzelf.
- x Dus medelijden is te vervangen door begrip te hebben voor de toestand, maar je er niet in te verliezen?
- Als ik het auditorium was, dan zou ik hiervoor applaudiseren. Juist.
- x Maar je kunt toch niet altijd een daad stellen. Lijden is leren. Er zijn dus mogelijkheden, dat je juist zoudt moeten weten niet in te grijpen.
- U bekijkt het enigszins uit een verkeerd standpunt, wanneer U zich af gaat vragen: Is het voor de ander nodig?
Voor die ander is de daad misschien niet noodzakelijk, waar Gods liefde en Kracht zeker niet afhankelijk zijn van het feit, dat wij al, of niet, een daad stellen om een lijden op te kunnen heffen, dat niet noodzakelijk is.
- Voor onszelf is het stellen van de daad, dus het positieve handelen noodzakelijk om een uitdrukking te geven aan het bewustzijn, dat in ons leeft.
Het bewustzijn in ons moet worden geuit, ook waar het ons noopt tot medeleven. Gelijktijdig is het handelen een bestrijden van het lijden, dat door medelijden voor en in ons is gerezen, zij het op bewust of onderbewust vlak.
- x Maar wanneer iemand lijdt, moet je ook je handen er af weten te laten. Je weet immers zelden, waarom iemand lijdt?
- Waarom iemand lijdt? Altijd omdat zijn eigen instelling tegenover de waarden van dit leven niet harmonisch is met zijn geestelijke behoeften t.o.v. het leven.
Alle lijden kent dus voort uit een onjuiste instelling, een onjuis-

te instelling, een onjuiste houding tegenover het leven.

Elk lijden is dus een les, die tracht je te brengen tot een korrigeren van je houding, zodat je wel in harmonie bent met de wereld en het hoogste bewustzijn, dat in je leeft.

Heb je dat bereikt, dan ben je gezond, zonder lijden, zonder verdriet, zonder smart en wat meer zij. Dit is zeker voor een mens bereikbaar, behalve in verschillende hoogtepunten.

Het houdt een vergeten van het stoffelijke "IK" als zodanig in, zodat men leeft in eenheid met stoffelijke en geestelijke krachten.

Voor de onbewuste is het doel van het leven het lijden. Zou dit er niet zijn, dan zou je rustig in je eigen wereld op je eigen peil voort kunnen bestaan. Doot het lijden is dit niet meer mogelijk, zodat wij trachten onze eigen wereld voortdurend te herscheppen in éénklank met ons eigen wezen.

Het feit, dat wij in deze wereld komen, is er in feite al het bewijs voor, dat wij op enigerlei wijze onze houding moeten wijzigen. Het leven op deze aarde brengt dus als feitelijk doel mede: het lijden en de werkingen daarvan voor het bewustzijn. Het lijden is de verwelklijking van het doel: bewustwording.

Wat is dan volgens U zelfmedelijden zonder meer?

De grootste stomniteit, die er bestaat. Bovendien is zelfmedelijden een verkeerd woord. Zet er maar voor in de plaats: Zelfbeklag.....

Zelfbeklag betekent: jezelf beklagen over omstandigheden, waar je ófwel niet tegen hebt gedaan, dan wel niets tegen wilt doen, dan wel meent niets te kunnen doen.

Dit laatste is alleen waar, wanneer je in het jezelf beklagen de krachten verspilt, die je nodig hebt om de betreurde toestand op te heffen.

Maar ja: zelf-beklag is de gemakkelijkste weg, want als je maar lang genoeg klaagt, komen er altijd wel anderen, die met je meeklagen. Men kan impulsief handelen en na overleg. Wat lijkt U het beste? Het impulsieve is een weergave van de eigen persoonlijkheid met alle werkelijk daarin gelegen waarden, die in wezen en konsekventie eerst later gerealiseerd wordt.

Wanneer je in staat bent ook later de impulsieve daad te erkennen als een uiting van je eigen wezen en haar zonder verontschuldiging te zoeken er voor durft ontleden, dan is zij een groots middel tot zelfkennis.

Maar heb je daar niet de moed toe, dan lijkt het mij beter met inzicht en overleg te handelen, omdat je in dat geval je in ieder geval meer verantwoord zult gevoelen voor jezelf.

In het eerste geval kom je er anders te snel toe je eigen wezen en verantwoording te ontvluchten door alle verantwoording af te schuiven op de omstandigheden, die je er toe bracht de impulsieve daad te tellen. Hierbij bega je dan de grote fout jezelf in je handelingen te verloochenen.

M.i. is er maar één ding erger dan jezelf verloochenen: Het leven zelf en God te verloochenen. Maar helaas doen de mensen het laatste nog gemakkelijker dan het eerste.

De meest juiste en enig aanvaardbare vorm van zelfverloochening is: Het "IK" ontkennen in zijn waarde, omdat men God boven het "IK" stelt.

In de meeste gevallen wordt zelfverloochening slechts een ontkenning van een deel van het eigen wezen ter verheerlijking van een ander deel van het eigen wezen.

Mensen, die zó doen, zitten op de duur een klein deel van hun eigen wezen te aanbidden. Dan zitten zij, wanneer iets niet goed gaat,

meteen weer te klagen : Ik ben zo goed, ik ben zo edel.....Dat dit nu juist mij weer overkomt.....

Zo en nu einde van deze discussie en verder met de andere vragen. Een volgende keer gaan wij desnoods hierover nog verder.

x In 1898 schreef Morgan Robertson een roman, die de ondergang van een groot schip beschreef. Alle details kloppen met de ondergang van de "Titanic", die op een ijsberg liep. op 10 april 1912. Het schip in de roman heette "Titan", het echte schip "Titanic". Was Robertson's boek opzettelijk ingegeven?

- Neen, dat geloof ik niet. Een opzettelijk ingeven vraagt een duidelijker waarschuwing dan gegeven was. De dramatisering maakte het haast onmogelijk, dat het iemand als waarschuwing zou dienen.

Zelfs bij een opmerken der overeenkomsten zouden dezen ongetwijfeld op toeval geworpen worden. Mogelijkerwijze werd een voorzien van feiten door de schrijver opgevat als een inspiratie - niet als een mogelijk gebeuren - en zo verwerkt tot een dramatische roman.

x Had Mozart nog bijzondere betekenis als Vrijmetselaar?

- Schijnbaar wel. Hij was naast een goed musikus een getallen-kunsteenaar. Men beweert, dat hij muzikaal en in cijfers verschillende konstrukties heeft opgebouwd, die geheimen in zich zouden bergen.

x Op blz. 444 staat: Wat voor de mens aan bereiking verstellbaar is, moet in feite voor hem reeds reëel en werkelijk zijn. Wilt U die toelichten?

- Stoffelijk gezien, kan ik mij voorstellen, dat hier enig bezwaar tegen rijst. Maar nu de praktijk:

Wanneer ik mij een machine voor kan stellen, gedreven door atoomkracht, moeten mij alle deelwaarden reeds bekend zijn. Dus kan ik bij een streven naar verwerkelijkijg ook een dergelijke machine op de duur konstrueren.

Wat in het voorstellingsvermogen van de mens leeft, moet op enigerlei vlak, dat voor die mens reeds bereikbaar is, verwerkelijkt, of verwerkelijkbaar zijn.

Dit vlak kan liggen in stof, of geest. Het is dan dus realiseerbaar als een werkelijkheid, dus reëel. Er is in de praktijk geen fantasie zo stout, dat zij geheel onwerkelijk is en geen enkele waarde in zich draagt. Wel kan de samenhang van waarden en feiten enigszins anders liggen, dan men zich heeft voorgesteld.

x Dus de realisatie kan op meerdere vlakken liggen. Maar dat stond niet in de zin.

- Het ontbrak in de zin, maar niet in de voordracht, waar steeds werd gezinspeeld op de meerdere vlakken van bestaan.

x Komt men direkt na de dood in kontakt met zijn verwanten?

- De banden, die ook in het hiernamaals voortbestaan, worden niet door verwantschap bepaald, maar door geestverwantschap, ofwel liefde, danwel onderlinge harmonie. Als zodanig zullen alle banden, die zo op aarde bestaan hebben, in de sferen weer gerealiseerd worden en wel op het ogenblik, dat voor degene, die overgaat, een realisatie van de aanwezigheid van andere personen mogelijk wordt. Dat is dus ten dele afhankelijk van de wijze, waarop en het bewustzijn, waarmee men overgaat.

Wanneer je gescheiden bent en je hebt de p... aan je gescheiden man, of vrouw, zul je die dus waarschijnlijk niet zo gauw ontmoeten. Maar wanneer daartegenover toch een genegenheid is blijven bestaan, zal tussen de gescheiden echtelieden aan andere, betere en zuiverder relatie ontstaan.

Je kunt natuurlijk ook geesten ontmoeten, waarmee je een band hebt, die niet stamt uit het laatste leven, maar uit andere toestan -

den.

Hier te gaan spreken over de ware partners enz. lijkt mij echter zeer moeilijk en wel om de volgende redenen:

Een ware partner is in feite alleen de tweelingziel. D.w.z.: degene, die met U tezamen één geheel kan vormen, dat een hoger bewustzijn bezit, dan elk der delen op zichzelf kan bevatten.

Een dergelijk iets vind je op de duur. Een dergelijk iemand kan dus nooit klaar staan om op je te wachten, tenzij deze band reeds eerder bestond.

Wat betreft kinderen, die je misschien nooit gekend hebt: Indien er geestelijk een band bestond tussen U en de kinderen, is het natuurlijk mogelijk, dat je ze ontmoet. Maar in de meeste gevallen zal juist de band uit het laatste leven veel aan de band af, of toe doen, zodat dit laatste wel in de meeste gevallen bepalend zal zijn.

Kan het volgen van een oosterse, of tibetaanse leer schadelijk zijn voor een westerling?

Dat zal helemaal liggen aan de wijze, waarop de westerling deze leer volgt.

Er bestaan bepaalde tibetaanse leren, o.m. der magie, die zozeer zijn afgesteld op rasse-eigenschappen, dat zij zonder meer voor de meeste blanken niet te verwerken zijn.

Maar alle boheersings- en werkzaamheidsleringen, waarin het eigen "IK" wordt opgevoerd tot hogere vermogen, - zowel stoffelijk als geestelijk - zijn adaptabel.

D.w.z.: zij kunnen lichtelijk gewijzigd worden, toegepast door elk ander ras, mits onder leiding van iemand, die in staat is, de juiste persoonlijke varianten aan te geven van de in de leerstellingen genoemde waarden.

Zo vrienden, Ik meen, dat wij hiermede dan aan het einde zijn van de meest dringende vragen.

Ik heb er de laatste tijd weer een nieuwe liefhebberij bij. U denkt misschien, dat ik weer met definities, of puntdichten voor de dag zal komen. Nu ben ik daar ook, naar ik meen, nogal sterk in.

De definitie van een van mijn definities zou b.v. zijn: Puntig woordenspel, waarin een inhoud wordt weergegeven, zonder dat veelal een juiste omschrijving wordt bereikt. Maar op het ogenblik probeer ik ideeën om te zetten in woorden en wel in een vorm, die ik dicht-vorm noem.

Ik hoop, dat geen enkele dichter zich hierdoor beledigd zal gevoelen. Maar ik wil een poging wagen om dit ook hier even te doen.

G E E S T E L I J K E O P G A N G

Je leeft in de stof
en denkt je groot.
Maar dra komt de kille dood
en je bent klein als eens tevoren.

Zo leer je 's levens stem te horen
en te begrijpen, wat het spreekt.
Wanneer een levensketen breekt
en je in nieuwe wereld op moet gaan,
dan vind je als grond van het bestaan
een waarheid, die je niet begrijpt,
maar die toch al in je leeft.

Wanneer dan heel je wezen streeft
om deze waarheid te bevatten,
zou je je haast bezatten
aan de lichte kracht,
die daarin woont.

Maar heb je eens jezelf
je onwaardigheid getoont,
dan kun je in die kracht
jezelf weder vinden.

Wie zichzelf gevonden heeft,
vindt ook God,
Die in hem leeft.
Die vindt de kracht,
die alles schraagt
en ook zijn eigen leven draagt.

Misschien een rijmpje, maar ook een ernstige gedachte, vrienden.
Waar U van mij zo vaak kolder moet horen, mag ik dan misschien
deze keer eens ernstiger zijn.

Nu geef ik het woord snel over, opdat onze vriend van "Het
Schone Woord" niet zal denken, dat ik tracht hem een vlieg af te
vangen.

Goeden avond.

-o-o-o-o-o-o-

Goeden avond, vrienden,

Deze avond het "Schone Woord" in iets andere vorm, aan de hand
van een onderwerp, dat Uzelf kunt kiezen.

D E S T E R

Wanneer je opkijkt naar de hemel, zie je in het bijna zwart flu-
weel een lichtende punt, die zelf weer een wereld is: een zon. Dan
probeer je je in te denken, hoe die wereld er uit zal zien. Je droomt
van een ster als een levend licht, dat langs de hemel zweeft.

Hoe zou zo'n ster nu werkelijk zijn? Ik denk dan altijd ook even
aan de ster, die wij als symbool hebben gekozen. Ik zie dan een we-
reld, waarin de gedachten, waarvoor de ster als teken staat, tot ui-
ting komen. Ik zie mensen en rassen zonder tal.

Uit het verre verleden, het heden en uit tijden, die op aarde nog
moeten komen, samen gaan. Een bonte menigte, die onophoudbaar stroomt
naar een grote tempel, die daar staat te midden van een vlakte.

De tempel is van wit albast en uit haar schijnt en straalt een
licht. Het lijkt, of ergens de wind op de achtergrond een zachte melo-
die laat horen. Het is vredig.

De bergen staan statig in een kleed van wazig blauw op de achter-
grond. De hemel is gevlekt met blauw en grijs en toont ons, dat het
een wereld is, als de wereld, die U kent.

Met deze mensen wil je gaan. Je gaat voort naar de tempel. Lang-
schrijdt je de trappen op. Je wordt ontvangen door een vreemd, levende

stilte. Het lijkt, of allen, die hier tezamen spreken, maar het geluid is weggefallen. De stilte heeft hier een stem gekregen. Je hoort, hoe een ieder zichzelf prijst en toch zwijgt, hoe een ieder roept tot zijn eigen God en toch door anderen niet wordt gehoord.

Je voelt, wat zij zeggen, zij allen tezamen: "Geef mij, O, God, werkelijkheid en waarheid. Heer, ik ben U dan toch waardig. Ik dank U voor het leven....."

Dat alles en meer wordt er gezegd en toch is het stil. Je bevat het alles, maar je hoort niets.....

Dan komt de werkelijkheid..... Een werkelijkheid, die zich door een boven alles sidderend zweven reeds aankondigt, vóór je haar kent. Het is, of de lucht plotseling bewegend goud is geworden. Langzaam trekt het licht verder en verder tot het heel de tempel vult.

Ja, daar buiten pijlt het licht uit en treft de mensen, die zich naar de tempel spoeden, maar haar nog niet bereikten. In dat licht wordt dan een waarheid geboren, die je meent te herkennen uit je eigen wereld. Een waarheid, die volkomen evenwichtig en recht, volkomen zuiver en helder spreekt met een stem, die geen stem is: Mensen en goesten, al tezamen, zijn geboren uit een God. Mensen en goesten, al tezamen dragen het lot der bewustwording. Soms is dit te zwaar te dragen, toch zo'n grote gave.

Mensen en goesten streven, elk op hun eigen wijze naar vrijheid en geluk. Naar het gouden licht, dat hen vervult en hen een nieuwe wereld toont. Een wereld, die de lichtende kracht is, waaruit het Al is geboren. Daarom: gaat tezamen, mensen en goesten. Reikt elkaar de hand en gaat gezamenlijk op.

Zeg niet: Uw kleur verschilt van de mijne, of: mijn God draagt een andere naam. Want Al is één en één is Al.

Wie dit erkent zal uit het Al de kracht putten, niet slechts om op te gaan tot deze tempel, die verdraagzaamheid heet, maar verder en verder tot in de lichtende kracht, die God heet.

Zo is het beeld van een ster, een beeld, dat soms wat gewijzigd wordt. In de oudheid klonken er het systrum en de rietfluit. In de toekomst zal er misschien het vreemde geluid van ongekende instrumenten klinken in de wind. Maar altijd weer zal de stilte alle geluid in zich nemen.

De taal, die de mensen nu spreken, is een andere, dan de taal, die zij vroeger spraken en toch is het door alle tijden steeds weer of allen één taal, één stem, één geluid krijgen. Want één is het Al, één is de kosmos. Onuitputtelijk en één is de Goddelijke kracht. En dat wordt geuit in de sterren.

De ster toont wáár te gaan. Zij is geen doel in zichzelf, maar tracht de juiste richting aan te geven door haar tempel en haar overkoepelen van alle dingen in een eenheid; want eenheid is de richting, die wij moeten gaan om te komen tot God, Die geen verschillen kent. God, Die volkomen evenwichtig en harmonisch alle dingen uit, alles omvat, alles maakt tot een eenheid, die het beeld is van de Vader, Die het Al geschapen heeft.

Dit, mijne vrienden, moet dan voor vandaag het slotwoord zijn. Ik dank U voor Uw aandacht, wens U een goede huisgang en een gezegende nachtrust. Goeden avond.

-o-o-o-o-o-o-

N.B. Door een vergissing werd in het programma 8 maart 1957 als Ster - avond vermeld. Dit was echter het vorige jaar het geval. De eerstvolgende Steravond zal plaats vinden op VRIJDAG, 12 APRIL 1957. Aanvang 20.15 precies. De deuren zullen dan gesloten worden en geen verdere toegang worden verleend. Wij hopen, dat ook U dan aanwezig zult zijn.

Het Bestuur.

-o-o-o-o-o-o-